



ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת



פניני הלכה

טעם מדוע אין מנהגינו ללבוש איזור בעת התפילה

ידוע ומפורסם שאבותינו לא נהגו ללבוש איזור (כעין הגורה סביב המתניים) עת גישתם לתפילה, וזאת על אף שהוראת מרן בש"ע (סי' צ"א סי"ב) להצריך זאת משום 'הכון קראת אלדיי' וכי' יעו"ש. ומקור דין האיזור מובא בגמרא (שבת י.) יעו"ש.

המשך בעמוד הבא

ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אתה (במדבר יג. לב)

מובא במדרש הגדול למהר"ד עדני זצ"ל על פס' זה בזה"ל: "...ר' יוחנן אומר במי שמרבה דברים הכתוב מדבר, אלו מרגלים שעשה עמון הקדוש ברוך הוא טובה כשנכנסו לארץ. אותו היום שנכנסו בו מת אויב והיו כל יושבי הארץ בוכים ומתאנחים עליו, כדי שיתערבבו ויתעסקו אלו עם אלו ולא יסתכלו במרגלי ישראל. והן כפו טובתו של הקדוש ברוך הוא והפכוה לרעה ואמרו ארץ אוכלת יושביה היא, ולבסוף נענשו ולא הועילו כלום נדונו במה שאמרו, במדבר הזה יתמו ושם ימותו (במדבר יד, לה), לכך נאמר מרבים הבל מה יותר לאדם וכי, עכ"ל.

כך היתה דרך המרגלים להפוך את הטובה לרעה על אף שהיה ברור להם שזו טובה עבורם. וכמו שאמר להם משה טרם לכתם לרגל לבחון את הארץ בארבעה דברים, ואחד מהארבעה

היה להתבונן אם הערים שלהם במחנים או במבצרים. שאם הם גרים במחנים ללא חומה סימן שהם חיים בתחושת שלום ואינם מפחדים כלל מהאויבים, אך אם הם גרים במבצרים בערים בצורות סימן שהם מתיראים, וזה סימן טוב, וכמו שכתוב 'יריחו סוגרת ומסוגרת אין יוצא ואין בא' (יהושע ו) ואומר שם 'ויאמר ה' ליהושע ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה ראה שהיא סוגרת ומסוגרת והיא שרויה בפחד. וזוהי גם תשובת המרגלים ששלח יהושע לתור את יריחו שאמרו 'כי נתן ה' בידינו את כל הארץ וגם נמגו כל ישבי הארץ מפנינו' (יהושע ב) כלומר, סימן לדבר שנתן ה' בידינו את הארץ, כי נמגו כל ישבי הארץ מפנינו. וענין זה בספר בעל העקידה.

אך מה אמרו המרגלים בשובם 'אָפֶסְט כִּי עַז הָעָם הַיִּשְׁבִּי בְּאֶרֶץ יְהוֹשֻׁעַ בְּצִרֹת גְּדֹלֶת מְאֹד' (במדבר יג. כח), אמרו המרגלים אבל אי אפשר לנו לכבשה מפני שהעם עז והערים בצורות (ספורנו ועוד).

וכן גם ענין הבאת פירות ארץ ישראל לפני בני ישראל אשר הביאו עשרת המרגלים ואילו יהושע וכלב נמנעו מלהביא. מובא בגמרא (סוטה לד.) שהמרגלים לרעה נתכוונו, לומר כשם שפירותיה משונים כך יושביה משונים וגבורים וגבוהים כיעו"ש ברש"י. לקחו הטוב והפכוה לרעה. והמתבונן יראה עוד ועוד דברים שהפכו המרגלים את הטוב לרע וכאן אעמ"ל.

העולה מכל האמור: לאדם ניתנה את זכות הבחירה להסתכל על כל מה שעובר עליו וקורה לו בחיים בשני אופנים, או לטובה או לרעה. והאדם צריך להיות חכם ולהסתכל על הכל בצורה נכונה וטובה וממילא חייו יהיו רגועים ושלום ללא תחרות, כעסים, כאב ומדנים. וכפי שמורגל בפי האנשים לומר, תסתכל על חצי הכוס המליאה. ואפילו רעל אפשר לראותו כדבר טוב, כגון: להמית את המזיקים. וזה מעין מה שאמרו חז"ל, שאם לא היו קנאה תאוה וכבוד, לא היה מתקיים העולם היות ולא היתה נוצרת תחרות ושאיפה לבניית העולם, והמבין יבין.

המתבונן בדורינו בבני האדם יראה, שיש אנשים המכונים כיום 'קוטרסים', כלומר, כל הזמן מתלוננים על מה שעובר עליהם בחיים. ולא רבים האנשים ששמחים ומודים הם על החיים. וזהו היפך מהדור שלפנינו אבותינו הקדושים שרובם ככולם היו שמחים וכי. והכל תלוי בראשית גדילת הילד כיצד חינוכו והרגילותו. על כן צריכים אנו להרגיל את הילדים להסתכל על כל מאורעות חייהם בפי הטוב. ואפרט קמעה.

מצוי שילד בא להתלונן שחברו או אחיו עושה לו פרצוף וזה מעצבן אותו. נאמר לו, אדרבה תשמח! היום על הצגה משלמים כסף, אתה קיבלת הצגה בחינם! כמו כן ילד שמתלונן שחברו כינהו בשם וכיו"ב. נאמר לו, אין לך מה לדאוג, כבר אמרו חז"ל 'כל הפוסל במומו פוסלי אם הוא אמר לך כך כנראה שהוא כזה.

ילד ששיחק בדבר מה מסוכן על אף שהזהירוהו לבל ישחק בזאת ולבסוף קיבל מכה. נאמר לו, ב"ה עכשיו אתה תלמד שכדאי לשמוע למה שגדולים אומרים לך. או נאמר לו, כואב לך? לא נורא! העיקר שבי"ה אתה שלם ברמי"ח אבריך.

ילד שקשה עליו הלימוד מפאת קוצר שכלו וע"כ צריך להתאמץ הרבה והוא מרגיש בזאת. נאמר לו, אשריך שכך כפול ומכופל שהרי בשמים משלמים לפי העמל ומי שמבין בנקל אינו בדרגתך.

כאשר נשפך כוס שתיה, נאמר, ב"ה זה סימן ברכה של שפע. וכן כאשר נשבר כוס או כלי אחר, יש רגילים לומר 'כפרה' ויש 'מזל טוב' היות וזה מסמל על אירוע חגיגי שבעה"ת יתקיים בקרוב. לסיכום: ירגיל האדם בני ביתו להסתכל על הטוב שברע, ויראה ברכה בעמלו.

התודה והערצה לאיש רם המעלה הצנעו והענובא ידיעו משכבר חיים ר' גלעד אברהם חייו אשר שימח את התלמידים באגטיחים טריים ומתוקים. יחא רעוא שיזכה לבנים ובני בנים צדיקים יראים ושלמים, עושים רצון וישב מרומים בשמחה ובאזנה ושנים ורעננים, מתוך בריאות ואורך ימים ושנים, אכ"י

מרבני הקהילה

הרה"ג שאול אהרן שליט"א
רב ק"ק יאהוות יוסף ת"ז

"מוזות וחיים ביד הלשון"

בפרשתנו עדים אנו לכח ההרס הטמון בלשון. המרגלים בלשונם גרמו לעצמם ולעם כולו מיתה במשך ארבעים שנה במדבר, אבל עלינו לדעת שבלשון גם כח עצום להטיב, ברכות, תפילה, תלמוד תורה, השכנת שלום, ועוד.

רבינו הי"בן איש חי" זצ"ל אומר שגם בדברים אחרים אנו מוצאים כח להטיב ולהרע האש מחמתת ושורפת. המים מצמיחים וגורפים. ועוד. אבל אם אירע קלקול מחמתם, התקון הוא בדבר אחר. דרך משל: אש השורפת ומכלה – שופכים עליה מים לכבותה, מים ששופטים ומציפים, סוכרים אותם באבנים, אבל בדיבור אם הוא משחית וגורם נזק – תיקונו הוא בדבר עצמו, הפוגע בחבריו בדיבור – ילך ויפייסם בדיבורו. המערער שלום בית בדיבורו ירבה שלום ואחווה בדיבורו. המדבר דיבורים אטורים, ירבה בתפילה ודברי תורה, ככתוב: מרפא לשון – עץ חיים (משלי ט"ו) היא התורה.

הילקוט שמעוני (תהלים ל"ד) מביא משל על כך, משל למלך שחלה והוצרך לשתות חלב לביאה, ומי יוכל לחלוב לביאה, הלך אדם ונתן לה לטרוף בכל יום טלה עד שהרשתה לו להתקרב אליה ולהשיג את חלבה. בדרכו חזרה, שכב לנות. התנמנם, ובחלומו היה ער להתנצחות בין אבריו. היד התפארה לאמר שהיא שחלבה, הרגליים אמרו שהן שניגשו, העיניים והאוזניים כל אחד טען לבכורה, רק הלשון שתקה ואמרה: עוד נראה מי העיקר, כשבא אל המלך אמר: הבאתי לך חלב כלבה! קצף המלך, והורה להרוג, בכך כל האיברים אמרה להם הלשון: היכן חכמתכם? אמרו לה: את מלכתינו. הושיעני אותנו! אמרה: כן אנשה. שב ואמר למלך: למה תגמול לו רעה תחת טובה שסיכנתי נפשי להביא לך חלב זה! אמר המלך, התקלסת בי והבאת לי חלב כלבה ולא אכעס? אמר לו: חי נפשי, חלב לביאה הוא, אלא שבמקומנו קוראים ללביאה כלבה, אדרבה, יבחנוהו הרופאים ויאמרו בחנוהו הרופאים ואישרו את דבריו. והמלך העשירו עושר רב. מכאן אנו למדים שהדיבור ניתקן על ידי דיבור אחר. מי יתן ונרבה בתורה, תפילה בכוונה ופיוס חברים, ובכך נתקן את כל חטאי הלשון. שבת שלום!

פתרונות לפרשת 'בהעלותך'

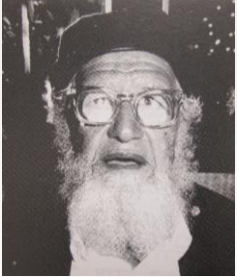
אחודה חידה! 'בני ישראל' מופיע חמש פעמים בפס' כנגד חמישה חומשי תורה כיעו"ן ברש"י.

הזוכה בהגרלה: מאיר עדן.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

אחורה חידה!

הוא מתוך שנים עשר אך שונה הוא מהם, במה?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?



בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואה ובריאות
איתנה סעדיה
עדי בן שלום
צוברי מתוך
אריכות ימים

צמצוחי לשון

סְבָרְתוּ – מה שכיום אומרים סְבָרְתוּ.



פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

ומנהיגו כשיטת התוס' (שם ד"ה טריחואת) והרא"ש (פ"א סי' י"ט) בשם מחזור ויטרי, שכתבו שהצרכת איזור לתפילה המבואר בשי"ס, הנו רק משום שלא יהא לבו רואה את הערוה, ועל כן אם כבר חגור אבנט אין צריך לאזור מתניו.

וכתב בשו"ת אורן של-חכמים (סי' ד') שנראה הטעם שאבותינו ק"ק תימן לא נהגו כהוראת מרן הוא מחמת השמטת הרמב"ם דין זה מהחבור. ואנן דאגידנן ביה מימים קדמונים, מצינו שפיר למימר שזהו טעם הדבר וכי. והטעמים להשמטת הרמב"ם דין הצרכת איזור כתב שם בשו"ת וז"ל:

ודב"ר השמיט"ה מחבור היד החזקה אפשר שהוא מחמת תלת טעמי. א. מחמת שלא הובאה הוראה זו בסוגית הגמרא (שבת דף ט"ו) בדרך פסק או הוראה למעשה אלא אגב משא ומתן בסוגיא, ומשום כך לא הביאה בחבורו. ב. מחמת שסובר שמה שהוזכר בשי"ס לבישת איזור, אין זה דין מיוחד של לבישה וכמו שמרן סובר אלא הרי הוא בכלל תיקון בגדים בדרך ציון והידור, וזה כבר נזכר בפ"ה מהל' תפילה ה"ה, וקבעו שם לכלל שכל שהוא בדרך זו, יראה האדם לכתחילה ללובש קודם עומדו להתפלל.

והנה כל מקום לפי הנהוג שבימינו בתיקון המלבוש בדרך ציון והדר, דומיא דמאי דסמיך ליה באותה הלכה שתלה עמידת האדם בתפילה בלא בתי רגלים, כפי דרך אנשי המקום לעמוד לפני גדוליהם, (וכן ביאר שם כס"מ). ובזמן חז"ל לבישת איזור היה חלק מציון והידור מלבושי האדם, ומחמת כך הוזכר בשי"ס להיותו נצרך כעת, ללובשו עליו בשעת התפילה.

ויוצא לפי זה, שמכיוון שלבישת האיזור לא היתה נהוגה כלל בקרב אבותינו, ואף לא בדרך ציון והידור וכן לא נהגינו האינדא בלבוש זה, על כן אין צורך כלל ללבוש איזור סביב מותניו. ואפשר אדרבא לגרועתא יחשב וכל יתר כנטול דמי.

והבאתי א"ת השלישיית בישוב השמטת רבינו דין זה, מפני שדעתו היא שלא הוצרך איזור אלא כדי לחוץ בין הלב לערוה. ובזמן חז"ל היו לובשים כתונת ללא דבר המפסיק בין הלב לערוה, וזה כדעת תוס' והרא"ש הנ"ל בשם מחזור ויטרי, הובאו לעיל ברייש אמי"ר. [מסייע לכך ברכת אוזר ישראל שביאר מהרי"ץ בסידור עץ חיים (דף ה) בשם ה"ט"ז, שהטעם שמוזכר בה "ישראל" כיוון שיש בה צניעות דחגורה משום שלא יהיה ליבו רואה את הערוה]. ואשר על כן לא מצא לנו לייחד הדיבור בענין זה מאחר שכבר אשמעינן מילתא דא לעיל מינה בפ"ג מהלכות קרית שמע הי"ז, שהקורא קרית שמע צריך לחוץ בין ליבו לערוה כדי שלא יהיה ליבו רואה את הערוה. ולא נפלאת היא העמדה זו בדעת רבינו באשר היא שיטת הגאונים שכן דעת רבינו סעדיה גאון (בסידורו עמ' כ"ט), וכן הובאה תשובתו בשבלי הקט עמ' י"ח) ורב האי גאון (בתשובה שהובאה בספר האשכול מהד' אלבק עמ' 18), בביאור הצרכת איזור בתפילה. ודרך הלבישה בתימן היה שמתחת הי"ענתרי" – הבגד העליון המשובץ, היה כמין מכנסיים קצרות המכונות סִרְוֹאל. כך שהיו מפסיקים באמצעותם בין הלב לערוה, ואשר על כן לא מצאו לנו להוסיף איזור על כך.

(ערוך מתוך שו"ת אורן של-חכמים סי' ד' והאריכות תמצא שם. ובספרי הפסיקים יש אריכות ליישב המנהג. אך לא העלטם מחמת קוצר הידיעה, והחפץ לידע עוד מקורות יענין שם בתשובה)

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואה ובריאות איתנה
חיים בן שלמה
מתוך אריכות ימים ושנים

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

בס"ד ליקבה"ו בס"ט

ככה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או לט"ה (במדבר טו. יא)

ולא נאמר האחד בשה, הנה אפי' לוי שה רומז לישראל והן גוי אי ותחלתן אי היה אברהם ומעידין לאל אחד. אך גר מא"ה צריך להודיען באחדות: ומ"כ עדה"ס ככ"ה שם קדוש כתר כל הכתרים בהוי"ש לפי שהקרבן בא לקרב ולייחד כל העולמות: וזה בכח עלת כל העני שהוא מיחד כולא וקשיר כולא וזן לכולא: זה כי ככ"ה יעשה לשור ככ"ה תעשו לאחד וכי כל האזרח יעשה ככה את אלה להקריב אשה ריח ניחח להי רמוז שיהא כוונת הזובח והמקריב להי בהוי"ש שיקרב הכל ויהיו כסא לו באחדות א':

וכן תמצא ככ"ה עוי מ"ה דאית ביה ג' אלפין דסהדין עליה דהוא היה הוה ויהיה. ועוד לשור כנגד העשיה ולאיל יצירה או לשה בריאה אז ריח ניחח אשה להי, ועוד ככה יעשה לשור האחד או לאיל ראשי תיבות פְּלִי"י הָאֵי"ל שכל העולמות סוד כלים ואצילות אלהות והוא מחיה לכלן והי"ב:

וכי תשגו (במדבר טו. כב)

ר"ל שאין מיתה בלא חטא: ויש לדרוש ע"ע התפלה, מראשי עריסותיכם שיקדים האדם בכל אשר יעשה יחוד קבה"ו. וקרי ביה מראשית עשיותיכם: ואתיות מראשיית יש"ת אמ"ר כלומר שצריך שיאמר בפיו בראשית כל דבר ליקבה"ו וכן יכוין בלבו כן, וכן על האכילה וכן בעמדו ממתנו יחל ויתחיל בראשית כל בתפלתו לבוראו כמ"ש במ"א.

ציצית על כנפי בגדיהם לדרתם (במדבר טו. לה)

ראשי תיבות צל"ך ע"ב. כי מי שמקיים מצות הציצית זוכה לחסות בצל חסד אל להקיפו כידוע. וסופי תיבות ת"ל מ"ים, ע"ד אפשר נימא כי ת"ל ה"פ אלהים בסוד ה"ג, והמתעטף בציצית ולומד או מתפלל ממתק ה"ג בה"ח וזהו ת"ל מ"ים, על ציצית הכנף פתיל תכלת ראשי תיבות ועצ"ה ת"ף כי זו עצה להנצל מפלונית לעסוק בטלית ולישן והוא עליו כידוע: וסופי תיבות גימטריא תפ"ה ת"ל רמוז שציצית מעורב תכלת דין ולבן רחמים. כך תתפלל.

(חכמת שלמה למהר"ש טביב זצוק"ל)

בדרכיהם אתהלך...

החכמה תעזו לחכם

מארי עואץ זכריה זצ"ל הגיע לעיר עדן בחור צעיר ורך לימים בגיל שש עשרה שנה ועסק ברוכלות בכפרים שמסביב לעיר עדן יחד עם שותפו כבוד מוסא דעוס. בהגיעם לעיר לחגי נתקל שותפו בשיחה עם אחת הנשים הערביות שביקשה להעליל עליו, אך חכמתו של מארי עואץ עמדה לו כדי להציל את שותפו מהעלילה, לאחר דין ודברים השתתק הענין. ואז אמר לו מארי עואץ, אם כך אתה נוהג אינך יכול להיות שותף איתי, פירקו את השותפות וכל אחד הלך לדרכו.

בחזרתו לעיר עדן נתקל בהולך רגל סומאלי שדרש ממנו לרדת מעל החמור והוא ירכב עליו. מארי עואץ ראה שיש סכנה לחייו ויתר על החמור והלך ברגל. בזמן שהוא יצאה חמה מנרתיקה, הסומאלי לא הסתפק בזה וביקש את השמשיה, גם לדבר הזה הסכים מארי עואץ באין ברירה.

אך במשך כל הדרך הציקה לו החמה ולא עוד אלא שהוא הפך להיות מחמר אחרי הסומאלי. מיד נועץ בלבו מה לעשות. כל כלי נשקו היה י'אלהי קטנה ועבה. חשב וחשב והגיע להחלטה נבונה, להכות את הסומאלי ויהי מה! אך דא עקא, הסומאלי נושא י'פגיון כמקובל בתימן, ואם יכרו יחטיא את המטרה אחת דתו להמית אותו.

אז נשא עיניו מארי עואץ למרום ואמר בזה הלשון י'א-להי אבי חזקני וענני אך הפעם, ומיד הניף את האלה הקטנה והכה את הסומאלי באחת מברכיו הקרובה אליו. ולמה דוקא בברך ולא במקום אחר? מארי עואץ חשש, שאם יכרו בראשו או בשאר גופו יקום וירדוף אחריו, אבל אם בירכו פגועה ודאי אינו יכול לקום.

מיד שמש מיד הסומאלי את השמשיה, והסומאלי נפל שדוד מתיפח בתוך חול רותח, החמה קודחת על ראשו והחול צולה את גופו. עלה מארי עואץ על חמורו וקרא בקול, י'תמותת רשע רעה ושונאי צדיק יאשמוי, י'צדיק מצרה נחלץ יובוא רשע תחתיו. בו ביום הגיע חזרה לעדן בריא בגופו ושלם בממונו הדל אשר נשא על כתפו.

(ערוך הרש"י ענין ר"ח)

מהליכות אבותינו

ברוך טעמך / לחיי

כתב בשע"ה (ח"ה סי' קס"ד סט"ז) וז"ל: אם יש לו ויכוח עם מישהו, תהיה כוונתו לשם שמים לברר וללבן העניין לאמיתיה של תורה, ולא לקנטר ולהעמיד סברתו חלילה. כי אז לא די שאין לימודו נחשב לו למצוה אלא אדרבה הוא חטא גדול, כי מראה בעצמו שאינו עוסק בתורה מפני מצות המקום ברוך הוא. ואל ייבוש לחזור בו ולהודות על האמת. ואף על פי שזהו נגד טבע האדם, יתן אל ליבו כי אדרבה יש לו לשמוח על שנצחוהו בדברי תורה, שגל ידו כך נודע לו מה שלא ידע מקודם. ואילו הוא היה נוצח, אין לו לשמוח, שהרי לא הרויח דבר חידוש. ומתוך ויכוח ושקלא וטריא (פי' משא ומתן) בין החברים, תצא תועלת שילמדו זה מזה. והמנהג שהשואל את חבירו והלה אין בידו להשיב, אבל הוא מבין שהשואל יודע את התשובה, עונה לו דרך עונה "פְּרִיָּה טַעְמָךְ" או "לְחַיִּי", להורות שהוא מוכן ומזומן לשמוע ממנו, ואז השואל מגלה לו את התשובה.

ושרש העניין הסביר שם בעיני יצחק (אות צ"ז) וז"ל: והסגנון בריך טעמך, הנהוג בפרט כששואל ממנו "טעם" וסיבה לאיזה ענין, נראה שהוא בנוי ע"פ הלשון שאמר דוד לאביגיל (שמואל א' כ"ה ל"ג) וְכָרַדְתְּ טַעְמִי וברוכה את. והסגנון לחיי, נראה דווקא כעין שמצינו בברכת היין שאומר סברי מרגן, ועונים לחיי [כפי מנהגינו גם זה בלשון ארמי, דהיינו בלשה"ק לחיים], לדעת המפרשים שאמירת סברי מרגן משמעותה נטילת רשות מהם לברך ולהוציאם ידי חובתם שהוא עניין כבוד, עיין בית יוסף ואחרונים באורח חיים סימן קס"ז וסימן קע"ד. נמצא שעניית לחיי היא הסכמה לכד, וכמו כן בנדון דידן. וכשם דהתם עונים שיהיה לו היין לחיים ולא יגרום לנוק חלילה, כמו כן בינה של-תורה (עיין בזה"ק אמור דף צ"ה ע"א, ינא דאורייתא חדותא הוא דכולא), שיהיו דברי תורה הללו לחיים, כי הם חיינו ואורח ימינו. ועיין שבת דף פח: למיימינים בה סמא דחיי, למשמאילים בה סמא דמותא... עכ"ל.

ושמחה גדולה שגם כיום ב"ה הרבה מבני עדתינו צעירי הצאן שומרים על גחלת יפה ונעימה זו.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה



חכמי תימן

הרב יוסף בן שלום קארה זצ"ל
 נולד בצנעא בשנת תקכ"ט.
 היה ראב"ד והלך בכל דרך רבו מהרי"ץ ז"ל. הנהיג את עדתו ביושר בענוה והשכל. החזיק מוסדות הלימוד וריבוץ תורה ונתן לבו עליהם. קבע ישיבה בביתו בכל לילה שתי שעות קודם אור היום ללמוד וללמד משנה ותלמוד עם פירש"י ותוספות. היתה לו בקיאות שלמה בסוגיות התלמוד ופירש"י ורובם גורסם על פה. ומתלמידיו היותר מפורסמים הי"ר חיים קרח והי"ר שלום חבשוש והי"ר שלמה צאלח ושלשת בני הי"ר שלמה והי"ר יחיא והי"ר אברהם. חיבר ספר קיצור דיני שחיטה ושבעים טרפיות וקראו "זבחי אלהים".

נפטר בצנעא י"ז אלול תר"ט

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר
 התורם החשוב והנכבד
 ה"ה **משה בן ארי** הי"ו
 אשר שימח את התלמידים בתרומתו כמנן מלכות
 יהא רעוא שיזכה לעבוד את
 קונו כרצונו, ויראה זרע
 ויאריך ימים, ויזכה לכל הטוב
 הצפון לעדיקים, ויהיו בניו
 בקודש משרתים, ויגלגלו
 בפייהם תורת אלהים חיים,
 ויהיו לפה ופטרונו לעם ישראל
 הקדושים, אצ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 Nahari@enativ.com

תפארת בנים

שמחה של-מצוה



נחת יהודית אמיתית
 הסבו התלמידים היקרים
 המסולאים מפז ומפנינים
 בלימודם תורת חיים
 הלא המה נקבו בשמות
יהודה נחמן ינאי נ"י
מלאכי דורחי נ"י
משה חיים דוד נ"י
יונדב דחבש נ"י
 יהא רעוא שיזכו להרות
 נחת לבורא עולמים לנצח
 ונצחים



זכו בהגרות במבצע
"מרבנים שלום בעולם"
 התלמידים היקרים ה"ה
מלאכי דורחי נ"י
דן גיסין נ"י
 יהא
רעוא
שיעלו
מעלה
מעלה



בדרך ארץ ומדות טובות
 כהאבות והאמהות אכ"ר

פעמי הכנה והתרגשות

מורגשת בת"ת

לרגל ביקורו הקרוב של
הרה"ג חיים עדני שליט"א
 מרא דאתרא דאליכין



ההכנות למסיבת הסידור לתלמידי מכינה ב' בשיאן בקרוב אי"ה המסיבה

לרגל מבצע "מרבנים שלום בעולם" משאית
 הארטיקים והטילוונים לא מפסיקה להגיע לעטרת חיים



"כסא דנחמתא"

נשגו להורה היקר והנכבד
 ה"ה **שחר עפגין** הי"ו
 בהסתלקותו אמו לנוני מעלה
 האשה החשובה

מרת **תקוה** בת שלמה **עפגין** ע"ה
 אשר זכתה להקים דורות ישרים,
 בנים ובני בנים פרי טיפוחים,
 עוסקים בתורה האלו"ם
 זכות לימודם ידאדם ותורתם,
 יהיו לה למליצי יושר,
 לפני מלך מלכי המלכים
 את בני ביתה המב"ה ינחם,
 ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם
 כואבים יחדיו את כאב הבן והמשפחה
 הנחלת וצוות תלמוד תורה
 'עטרת חיים'

ניתן להקדיש את העלוון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת
 שם אחד- לשבוע 50 ש"ח. לארבע שבועות 150 ש"ח.
 לשנה- הוראת קבע של 50 ש"ח למשך שנה.
 לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022